

то яде, човѣкъ прехвърля храната въ устата си, между езика и зѣбитѣ, да я сдѣвче и омекчи. Този процесъ наричаме „пѣсенъ на храненето“. Когато природата види, че човѣкъ разбира тази пѣсенъ и добре я изпълнява, дава му още по-добра храна. Ако не може да пѣе, този човѣкъ осиромашава. Отъ устата храната влиза въ стомаха, дето се произвежда малка топлина, като реакция на храносмилането. Тази топлина събужда обичъ въ човѣка, и той обиква окръжаващитѣ. И тогава пѣсенъта се съединява съ обичъта. Двата процеса заедно събуждатъ въ човѣка потикъ за работа. Следователно, всѣки човѣкъ, който пѣе и работи съ разположение, е посетенъ отъ любовъта. Дето влѣзе, любовъта предизвиква прииждане на топлина. Малка е топлината, но тя произвежда топли и красиви чувства въ човѣка. Кажете ли нѣкой, че ржцетѣ и краката му сж студени, това показва, че или кръвообръщението въ него става неправилно, или топлината, която любовъта произвежда, е малка.

Между любовъта и страха има известно съответствие. Казано е, че любовъта изпжжда страха навънъ. Следователно, колкото е по-страхливъ човѣкъ, толкова по-малко любовъ има. Колкото по-безстрашенъ е, толкова повече любовъ има. Ако се страхува отъ най-малки нѣща, човѣкъ не може да очаква голѣми постижения. Придобивкитѣ се обуславятъ отъ хармонията между мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ на човѣка. Мисълъта е свързана съ мо-